

15u10-15u20: 'Museumsuppoost of bewakingsagent? Een getuigenis uit de praktijk.'

Stefan Keersmaekers, Hoofdtoezichter Zilvermuseum Sterckshof

Geacht publiek, dames en heren,

Toen ik in mijn mailbox de uitnodiging vond om hier vandaag voor u te staan, was ik blij verrast. Daarom wil ik de organisatoren van deze infonamiddag bedanken voor de gelegenheid om tot jullie te spreken.

Mijn naam is Stefan Keersmaekers en ik werk sinds juni 1994 voor het provinciebestuur Antwerpen. Mijn eerste functie binnen het Provinciebestuur was werkmans-toezichter in het Zilvermuseum Sterckshof Provincie Antwerpen. Daarna werd ik hoofdtoezichter (suppoost) in het Provinciaal Fotografiemuseum. Momenteel ben ik reeds verschillende jaren hoofdtoezichter (suppoost) voor het Zilvermuseum Sterckshof Provincie Antwerpen.

In het voorjaar van 2002 heb ik de *basisopleiding* en de opleiding *persoonscontrole* gevolgd. Sinds 2003 ben ik een vergunde suppoost en behoor ik tot de interne bewakingsdienst van de provincie Antwerpen, namelijk "A-bewaking".

Toen ik de vraag kreeg om vandaag mijn getuigenis uit de praktijk te brengen, dacht ik dat het logisch was om ook aan mijn collega-suppoosten te vragen, wat zij van de bewakingswet en van de opleiding vonden. Maar laten we beginnen bij het begin.

Toen mijn collega-suppoosten en ik vernamen dat we een vergunning dienden te behalen bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken om onze taak te mogen uitoefenen, was onze eerste reactie: "Waarom is dat nodig? We oefenen deze job toch al jaren uit?"

Die aanvankelijke weerstand sloeg na een tijdje om in: "Als het moet, dan zullen we het maar doen." Natuurlijk was er ook het financiële voordeel dat ons over de streep trok, want toen we vernamen dat we van looncategorie E naar categorie D konden gaan indien we slaagden in de bewakingscursus, was iedereen bereid om de cursus te volgen.

Maar uiteindelijk bleek niet alleen het financiële aspect een vooruitgang te zijn. Tijdens deze opleiding werden ook veel van onze vragen beantwoord en zijn mijn collega's en ik blij dat we deze opleiding mochten volgen. Wij vonden dat de cursus heel toegankelijk en praktijkgericht was. Vele dingen waren direct toepasbaar in het museum, zoals bijvoorbeeld het omgaan met lastige

bezoekers. Ook het wettelijke aspect werd uitvoerig behandeld. Hoewel dit soms saai genoemd werd, vind ik dat dit onderdeel niet mag ontbreken in de opleiding omdat we duidelijk moeten weten wat wettelijk mag en vooral wat niet mag .

Dat het volgen van de opleiding de motivatie én de inzet van de suppoosten ten goede kwam, spreekt voor zich.

Ter illustratie zou ik graag een paar voorbeelden willen aanhalen van de verschillende onderdelen die tijdens de opleiding aan bod zijn gekomen, zowel de positieve als de negatieve.

- Een vak waar we veel van bijgeleerd hebben is bijvoorbeeld 'Observatie en rapporteren'. Ook het hoofdstuk over wettige verdediging was zeer interessant. Ik hoop natuurlijk dat ik het laatste nooit zal nodig hebben, maar je weet maar nooit...

- In de tweede cursus 'Persoonscontrole' was 'Conflictbeheersing' heel relevant en ook het omgaan met en ontvangen van groepen.

- De lessen 'Fysieke afweertechneken', die goed pasten in de cursus, zijn zeker goed om je zelfvertrouwen te geven. Ik vind wel dat je veel vergeet zonder een regelmatige herhaling van de lessen.

- Het onderdeel 'Brandbestrijding' was zeer nuttig, maar ik zie het meer als wat je kan doen om een brand te voorkomen of om een beginnende brand te blussen. In geval van serieuze branden is het eerder onze taak om de veiligheid van de bezoekers te garanderen, hen te evacueren en de hulpdiensten te verwittigen.

- In de cursus zat ook een hoofdstuk Eerste Hulp Bij Ongevallen (EHBO) vervat die heel nuttig en relevant is. Dit onderdeel was, volgens collega's die al een volledige cursus EHBO gevolgd hebben, echter te beperkt.

- Wat de wet over persoonscontrole en in het bijzonder over fouilleren zegt, is duidelijk afgestemd op evenementen en dancings. Persoonlijk denk ik dat het voor musea nuttiger zou zijn om te mogen fouilleren bij het naar buitengaan (uitgangscntrole), dan eerder om te mogen fouilleren bij het binnenkomen (toegangscntrole). Ter verduidelijking wordt met fouilleren de oppervlakkige controle van kledij en handbagage bedoeld zoals voorzien in de Wet op de private en bijzondere veiligheid.

- Verder mochten de praktijkvoorbeelden wat meer afgestemd zijn op het bewaken van musea. Het was wel interessant om enkele ervaringen te horen,

maar het was niet echt relevant voor suppoosten. De opleidingsinstellingen zouden dus meer aandacht moeten schenken aan de bewakingssituatie in musea.

Tot zover mijn mening over de bewakingscursussen. Maar naast die wettelijke opleidingen, zou ik in deze getuigenis nog eventjes het beroep van de museumsuppoost willen belichten.

De kerntaak van de suppoost is bewaking. Hij of zij bewaakt waardevolle, unieke stukken die dikwijls onvervangbaar zijn. Daarom is het ook aangewezen om een volledige en volwaardige bewakingscursus te volgen, waarin het museumaspect niet vergeten wordt.

Immers: waarom staat die suppoost daar?

Omdat men verwacht dat er allerlei dingen kunnen foutlopen, zoals bijvoorbeeld diefstal, vandalisme, beschadigingen, enz. Een goed opgeleide, vergunde suppoost kan schade voorkomen of tot een minimum beperken. Indien nadien de geleden schade gerecupereerd moet worden bij de verzekeraar of bij de overheid, kan men een waterdicht dossier indienen.

Ook kan men zich afvragen wat het nut is om te investeren in allerhande beveiligingsmaatregelen zoals afschermingen, speciale sloten, alarmen, enz., ..., als de mensen die ermee werken niet de nodige opleidingen hebben gevolgd.

De suppoost komt vervolgens dagelijks in contact met bezoekers. Hij is als het ware het uithangbord van het museum. Bezoekers worden naar de musea gelokt via vele vormen van reclame, zoals folders, affiches, gepersonaliseerde mailings, tv- en radioreclame, enz. Investeren in de opleiding van suppoosten die bij eventuele incidenten weten wat ze moeten/mogen doen, zorgt ervoor dat die investering ten volle rendeert. Want een niet correct behandelde bezoeker zal niet meer naar het museum terugkomen, ondanks alle reclame die men hem toestuurt.

Om af te ronden zou ik het volgende willen zeggen. Hoewel de oorspronkelijke wet tot stand kwam om bewakingsdiensten en -ondernemingen te regulariseren en, negen jaar later, om de problematiek van de portiers bij dancings te regelen, heeft de wet voor de museumsector toch vele voordelen te bieden. Enkele voorbeelden zijn: een goede opleiding voor de suppoosten, het verbeteren van de motivatie en de inzet, het beantwoorden van vragen die bij die mensen leven, het verbeteren van het imago en ook een herwaardering van de functie van suppoost

Infomiddag VMV: “Bewakingswet voor erfgoedbeheerders” 19/09/2005, Brussel

Laat ons daarom aan een goede opleiding voor suppoosten werken en hierin investeren om er later de vruchten van te kunnen plukken.

Stefan Keersmaekers

Hoofdtoezichter Zilvermuseum Sterckshof Provincie Antwerpen